

Arrest

nr. 70 050 van 17 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN, loco advocaat M. VAN DEN BROECK, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 10 februari 1980 in Tsjiriyurt.

Sinds 1999 werd u verscheidene malen gearresteerd.

In november 2004 werd u drie dagen opgesloten op een onbekende plaats.

In november 2008 verliet u uw huis en ging u in Atagi en Shali wonen. Na uw vertrek thuis kregen uw ouders een vijftiental keer bezoek thuis. Ze werden bedreigd en kregen de vraag waar u was.

Eind november 2009 werd u in uw straat gearresteerd door Tsjetsjenen. U werd meegenomen naar een veld. U werd geslagen en er werden u vragen gesteld over uw jongste broer die in de bergen

zat. Dezelfde nacht werd u uit de wagen gegooid op de weg tussen Tsjiriyurt en Atagi. Vanaf dit moment dook u onder.

Op 23 of 24 maart 2010 werd u aan een controlepost op de weg tussen Atagi en Tsjiriyurt gecontroleerd. U werd meegenomen naar de gevangenis van Shali. Later werd u naar een ander gebouw gebracht. Een Tsjetsjeense rechercheur en iemand anders stelden u voor om documenten te ondertekenen in ruil voor uw vrijlating. U weigerde. U werd naar een kamer gebracht waar Russen een Tsjetsjeen ondervroegen. U werd twee keer ondervraagd. Drie dagen na uw arrestatie werd u vrijgelaten na tussenkomst van H.A. NUKAJEV, het administratiehoofd van uw dorp.

Op 23 of 24 juni 2010 zat u in de wagen met een kennis, S. M. (...). In Tsjiriyurt sloegen mensen van de speciale diensten van het Kremlin de ruiten van de wagen kapot. Jullie werden een half uur op de grond vastgehouden. U werd gehandboeid en geblinddoekt en in de OUAZ van de overvallers gezet. MOERDALOV werd niet meegenomen. U werd ook naar een basis in Grozny gebracht, in een kooi gestoken en bewaakt door twee mensen. U werd ondervraagd en geslagen. U ondertekende een vijftal documenten. Zes dagen na uw arrestatie werd u vrijgelaten naast de militaire basis in Shali.

In juli of augustus 2010 zat u ondergedoken in Shali, toen u plots lawaai van wagens hoorde. Tsjetsjenen en Russen vielen in uw onderduikadres binnen. Uw neef S. A. (...) werd omwille van uw aanwezigheid geslagen en meegenomen door hen. U werd echter niet gevonden of meegenomen. U kon via de moestuin uit het huis vluchten. Uw familielid As. (...), die tegenover uw onderduikadres woonde, bracht u naar Datsju Borzoy. Daar bleef u ondergedoken tot uw vlucht.

Uiteindelijk verliet u Tsjetsjenië op 20 december 2010. Vanuit Datsju Borzoy bracht een kennis van uw tante, I. (...), u met de wagen naar Brest. Op 24 december 2010 kwam u aan in Brest. Daar wachtte een persoon, C. (...), u op. Na twee dagen werd u in een vrachtwagen gestopt. U reisde in deze vrachtwagen met een chauffeur genaamd Al. (...) naar België.

Op 29 december 2010 bereikte u België. Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw huwelijksakte, een medisch attest, een verzekeringspolis, uw rijbewijs, een akte over het verlies van uw paspoort, uw geboorteakte en uw diploma's. Op 26 mei 2011 ontving het Commissariaat-generaal een brief waarin u uitlegt dat u geen extra documenten kan opsturen."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen heeft met de speciale diensten en onbekenden.

Deze problemen ontstonden nadat u meermaals werd meegenomen en ondervraagd over uw in december 1999 vermoorde broer en uw jongere broer Z. '...' (O.V. 6108048) die tot aan zijn vertrek uit de Russische Federatie ergens tussen 2007 en 2008 in de bergen zou gezeten hebben.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden.

Zo kon u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van uw arrestaties en opsluitingen in november 2004, november 2009, maart 2010 en juni 2010.

Evenmin diende u een bewijs in van de vijftiental bezoeken die uw ouders thuis omwille van u kregen. Ook van de arrestatie van uw neef S. A. (...) in juli of augustus 2010 en van de gevangenisstraf die hij later kreeg, kon u geen enkel begin van bewijs indienen.

"

U bracht ook geen bewijs aan van het bezoek dat de wijkagent aan uw ouders bracht na uw vlucht naar België. Evenmin kon u enig begin van bewijs aanbrengen over het bestaan, de activiteiten en de problemen van uw broers (uw broer M. (...) overleed immers in 1999 en uw broer Z. (...)) (O.V. 6108048) zou actief geweest zijn bij de rebellen), die nochtans de oorzaak vormden van uw problemen. Bovendien verklaarde u dat u sinds 1999 om uiteenlopende redenen 80 of 90 keer werd gearresteerd. Hiervan werd u ongeveer 23 keer als enige gearresteerd (CGVS, p. 19). Niettemin kon u van geen enkele van deze arrestaties een begin van bewijs voorleggen (CGVS, p. 20).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Tijdens uw gehoor verklaarde u dat u zou proberen om aan het administratiehoofd van uw dorp een bewijs van een arrestatie te vragen. U ging akkoord om dit document binnen de veertien dagen aan het Commissariaat-generaal over te maken (CGVS, p. 20 en 24).

Op 26 mei 2011 ontving het Commissariaat-generaal een brief waarin u uitlegt dat u geen extra documenten kan opsturen omdat het administratiehoofd uit vrees voor zijn leven weigert een attest over uw problemen op te stellen. Aangezien deze brief louter uw eigen verklaringen weergeeft kan aan de inhoud ervan geen objectieve waarde worden verleend.

Bovendien is het opvallend dat het administratiehoofd op 25 januari 2011 wel bereid bleek om een attest op te maken over het verlies van uw binnenlands paspoort (cf. infra).

Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo wist u niet door wie u werd ondervraagd tijdens uw opsluiting in juni 2010 (CGVS, p. 13). U kon ook niet duidelijk aangeven door wie u in maart 2010 werd gearresteerd. U dacht dat het door een instantie van Shali, misschien de ROVD, was (CGVS, p. 14). U wist evenmin tot welke instantie de mensen behoorden die u in november 2009 arresteerden (CGVS, p. 16). Ook wist u niet waar u bij uw arrestatie in november 2009 naartoe werd gebracht (CGVS, p. 16). U kon evenmin vertellen tot welke instantie de Russen en Tsjetsjenen behoorden die uw ouders na uw vertrek thuis een vijftiental keer bezochten (CGVS, p. 17). U wist wel dat uw ouders na uw vertrek door de wijkagent werden opgezocht maar u kende zijn naam niet (CGVS, p. 22). U kon geen enkele naam opnoemen van personen die u ooit hebben gearresteerd (CGVS, p. 20). U kon ook niet aangeven door wie u precies werd gearresteerd voor uw ziekenhuisbezoek in 2004 (CGVS, p. 23). Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Bovendien bleken enkele verklaringen die u aflegde op het Commissariaat-generaal tegenstrijdig met de eerdere verklaringen die u aflegde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo stelde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat u voor uw vlucht naar België van augustus tot december 2010 in Datsju Borzoy verbleef. U zat er ondergedoken en kwam er niet buiten (CGVS, p. 18).

Tijdens het interview bij de DVZ had u nochtans beweerd dat u pas op 20 december 2010 met de auto van Tsjiriyurt naar Datsju Borzoy reed, waar u dezelfde dag toekwam (verklaring DVZ, vraag 35). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u zich deze uitspraak niet meer herinnerde (CGVS, p. 18). Hiermee is de tegenstrijdigheid niet opgehelderd.

Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aan.

Verder blijkt dat de periode tussen uw laatste problemen en uw vlucht naar België opvallend lang was. U verklaarde dat u na uw opsluiting in juni 2010 geen problemen meer kende in Rusland (CGVS, p. 21). Uiteindelijk zou u Tsjetsjenië in december 2010 ontvlucht zijn, nadat u enkele maanden ondergedoken in Shali en Datsju Borzoy leefde (CGVS, p. 10 en 18). U stelde dat u niet vroeger kon vluchten omdat dat niet lukte en omdat u niet van plan was om te vertrekken. U verklaarde dat uw tante u kwam zeggen dat uw familieleden wilden dat u zou vluchten (CGVS, p. 21). Het feit dat u uw vlucht zo lang uitstelde, doet ernstige vragen rijzen over de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst.

Dit tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Voorts kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Tsjetsjenië naar België. U verklaarde dat u in een personenwagen met uw kennis I. (...) van Tsjetsjenië naar Brest reisde. Vanuit Brest reisde u in de vrachtwagen van chauffeur Al. (...) naar België. U verborg zich achter een valse muur in de vrachtwagen (CGVS, p. 10-11). U wist echter hoegenaamd niet langs welke plaatsen, steden, deelrepublieken, landen of grenzen u onderweg naar België gepasseerd bent (CGVS, p. 11-12).

Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig.

Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

U verklaarde dat u een "bewijs vorm 9" bezat ter vervanging van uw afgenomen Russisch binnenlands paspoort. Uw vader had dit verkregen van het administratiehoofd van uw dorp.

U verklaarde echter dat u dit document weggooide in Brest, dus voor de EU-buitengrens.

Voorts stelde u dat u dit document nooit toonde onderweg (CGVS, p. 9-10).

U was tijdens de verdere reis niet in het bezit van geldige reis- en identiteitsdocumenten (CGVS, p. 11) en zou onderweg tussen Rusland en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 11).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de Poolse EU-grens zeer strikte controles worden uitgevoerd, waarbij verborgen ruimtes of verstopte personen in een vrachtwagen vrijwel zeker gedetecteerd worden. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone verstopt in een vrachtwagen te betreden, zonder opgemerkt te worden aan een douanepost.

Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u verstopt achter een valse muur, zonder gevonden of gecontroleerd te worden, de EU zou zijn binnengekomen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een te hebben gehad (CGVS, p. 9), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaring dat uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, werd afgenomen bij uw opsluiting in juni 2010 (CGVS, p. 9 en 14). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw binnenlands Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonregistratie elders in de Russische Federatie (uit uw verklaringen blijkt immers dat u vanaf 2002 in Saratov studeerde (CGVS, p. 4)) of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden.

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw huwelijksakte, uw rijbewijs, uw geboorteakte, uw diploma's, een verzekeringspolis, een medisch attest en een akte over het verlies van uw paspoort) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw huwelijksakte, rijbewijs, geboorteakte, diploma's en verzekeringspolis uit 2004 bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, schoolresultaten en verzekering, die echter niet betwist worden, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Het door u ingediende medisch attest betreft een ziekenhuisverblijf in november 2004. Dit nauwelijks leesbare document geeft in uw eigen bewoordingen weer in welke omstandigheden u toen werd weggevoerd. Deze informatie kan bijgevolg bezwaarlijk als objectief worden beschouwd. Het medisch attest vermeldt niets over de problemen die u later beweerde gekend te hebben. Dit attest vermeldt bovendien de naam van de uitreikende arts niet.

Hierdoor ontstaat ernstige twijfel over de authenticiteit en geloofwaardigheid van dit attest.

Het document, d.d. 25 januari 2011, over het verlies van uw Russisch binnenlands paspoort werd u uitgereikt door meneer N. (...), administratiehoofd van Tsjiriyurt. In dit document getuigen H. S. (...) en S. D. (...) dat u uw paspoort onder onbekende omstandigheden verloren bent. U kon slechts de naam van een van de twee getuigen, H. S. (...), vermelden (CGVS, p. 8), terwijl beide namen in de akte vermeld worden. U kon bovendien niet verklaren hoe deze personen konden getuigen dat u uw binnenlands paspoort kwijt was geraakt (CGVS, p. 9). N. (...) bevestigt hierbij enkel de handtekening van de getuigen. Dit document vermeldt bovendien niet wanneer u uw paspoort verloor.

Daarnaast is dit document enkel een fax, die een geringe bewijswaarde heeft.

Hierdoor ontstaat ernstige twijfel over de authenticiteit en geloofwaardigheid van dit attest.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u aangaf problemen te hebben gekend omwille van uw religieuze overtuiging. Omdat u niet op de juiste manier bidt, zou u ondervraagd zijn door bepaalde mensen (CGVS, p. 3 en 21).

U verklaarde echter dat deze problemen geen reden waren om uw land van herkomst te ontvluchten (CGVS, p. 3).

Overigens werd ook in het kader van de asielaanvraag van uw broer Z. (...) (O.V. 6108048) besloten tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ten slotte maakt u ook melding van medische problemen aan uw hart en nieren, waardoor u zich bij de DVZ van datum vergiste (CGVS, p. 6). Er moet worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u deze problemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden hieraan te wijten zouden zijn.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder

frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat ik ten aanzien van uw broer, Z. (...) (O.V. 6108048), op juli eveneens een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending aan van artikel 1, A(2) van Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), alsook een schending van de artikelen 48/3, 48/4, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker is van mening dat de beginselen van behoorlijk bestuur, "met name de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht" worden geschonden, evenals de "materieële motiveringsverplichting" (zie het verzoekschrift, p. 2).

Aangaande het jegens hem weerhouden gebrek aan bewijzen, verwijst verzoeker naar het gehoorverslag, p. 20, waar hij uitlegt dat nooit een document wordt overhandigd tot bewijs van een arrestatie omdat de arrestant dan klacht zou kunnen neerleggen bij de rechtbank.

Verzoeker voert verder aan dat hij moeite heeft gedaan om bewijsstukken te verzamelen; hij vermeldt dat hij contact opnam met de dorpsadministrator die echter bang was voor de gevolgen om een document op te stellen; verzoeker stelt dat in Tsjetsjenië iedereen bang is om gearresteerd, gefolterd en/of vermoord te worden. Het vergelijken van het feit (g)-een bewijs van arrestatie te kunnen voorleggen met het voorgelegde bewijs van verlies van paspoort, heeft volgens verzoeker geen zin, omdat een bewijs van arrestatie "heel andere repercussies" kan hebben (zie het verzoekschrift, p. 3).

Verzoeker verklaart ook contact te hebben opgenomen met zijn familie om nog meer documenten te bekomen; hij voegt een fotokopie van zijn paspoort bij zijn verzoekschrift alsook een fotokopie van een oproepingsbrief.

Vervolgens verwijst verzoeker naar een nota van het UNHCR die over de bewijslast handelt. Verzoeker besluit dat "rekening gehouden met de feitelijke en persoonlijke omstandigheden van zijn zaak, hij door middel van zijn coherent en duidelijk verhaal heeft aangetoond dat hij vervolgd zal worden indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst, minstens dat een verder verblijf er ondraaglijk zal zijn" (zie het verzoekschrift, p. 4).

Verzoeker stelt te erkennen dat de bewijslast voor zijn asielaanvraag bij hem ligt, maar benadrukt dat gezien de uitzonderlijke omstandigheden van een asielaanvraag en de hiermee gepaard gaande beperkingen, de bewijslast genuanceerd moet worden. Verzoeker citeert nogmaals de nota van UNHCR en besluit dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, aangezien hij een "waarheidsgetrouw, coherent en duidelijk relaas" heeft gegeven.

Wat betreft de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, verklaart verzoeker dat dit slechts om één datum gaat. Eén enkele tegenstrijdigheid is volgens verzoeker dan te miniem om een coherent en chronologisch correct asielrelaas te ondermijnen. Verzoeker benadrukt dat de weerhouden tegenstrijdigheid een vergissing of verspreking uitmaakt waarover hij niets meer kan vertellen.

Aangaande het tijdsverloop tussen zijn laatste arrestatie en zijn vlucht, verklaart verzoeker dat hij in die periode ondergedoken leefde en dat hij gezocht werd. Hij is van mening dat zijn problemen in zijn land nog niet voorbij zijn en onderstreept dat zijn familie er op aandrong dat hij zou vertrekken.

Verzoeker laat ook gelden dat een vlucht voorbereiden tijd kost. Hij meent dan ook dat de tijd die verliep tussen zijn laatste arrestatie en zijn vlucht, geen indicatie is van ongelooftwaardigheid.

Dat hij zijn origineel paspoort niet kan voorleggen is volgens verzoeker geen reden om aan zijn reisroute te twijfelen en heeft volgens hem geen uitstaans met de kern van zijn asielrelaas.

Verzoeker voert nog aan dat er elke dag *"tientallen illegale migranten de grenzen van Oost-Europa oversteken"* (zie het verzoekschrift, p. 6) wat juist aantoonde dat de redenering van de commissaris-generaal onjuist is.

Ten slotte verwijst verzoeker opnieuw naar enkele paragrafen van de nota van UNHCR en besluit dat hij voldoende bewijzen heeft neergelegd van het feit dat hij in Tsjetsjenië mishandelingen heeft ondergaan, dat hij lang ondergedoken leefde en dat hij behoort tot een familie waarvan enkele leden strijders zijn. Verzoeker is dan ook van mening dat zijn profiel zeer risicovol is en dat hij heeft aangetoond dat er *"redelijkerwijze een grote mogelijkheid tot vervolging en/of ernstige schade bestaat"* (zie het verzoekschrift, p. 7).

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Wat betreft de aangevoerde schending artikel 52 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins aantoonde op welke manier voormeld artikel, dat enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inhoudt, schendt.

Bijgevolg is deze aangevoerde schending als middel onontvankelijk.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De uitleg van verzoekers dat nooit een document wordt afgeleverd tot bewijs van arrestatie en zijn verklaring dat hij moeite heeft gedaan om bewijsstukken te bekomen maar dat de dorpsadministrator deze niet kon geven omdat hij bang was, zijn beweringen die verzoeker niet hard maakt. Bovendien maakt deze uitleg niet goed dat verzoeker zelf geen enkel bewijs voorlegt van zijn problemen.

De Raad stelt immers vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt aangaande zijn arrestaties en opsluitingen in november 2004, in november 2009, in maart 2010 en in juni 2010, aangaande de vijftiental bezoeken die zijn ouders thuis omwille van hem kregen, de arrestatie van zijn neef S. A. in juli of augustus 2010 en van de gevangenisstraf die hij later kreeg, van het bezoek dat de wijkagent aan zijn ouders bracht na zijn vlucht naar België, over het bestaan, de activiteiten en de problemen van zijn broers, noch van de 80 of 90 arrestaties, waarvan 23 keer als enige, sinds 1999.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift van 16 augustus 2011 een fotokopie van zijn paspoort alsook een fotokopie van een oproepingsbrief; ter terechtzitting legt hij van deze documenten voor eensluidend verklaarde vertalingen neer.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker niet aantoont waarom hij deze stukken niet eerder in de procedure kon voorleggen -blijkens de vertaling werd het paspoort afgeleverd op "02.08.2000" en dateert de oproepingsbrief van "20.05.2011"-, hoewel dit op straffe van nietigheid is voorschreven in artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet.

Daarenboven worden deze stukken slechts onder de vorm van fotokopie bijgebracht: de Raad hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Verzoekers verwijzingen naar de nota van UNHCR, zijn geen dienstig verweer.

De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust; zijn verklaringen kunnen slechts een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn; het voordeel van de twijfel kan enkel worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen.

In casu bleek verzoekers asielrelaas behept met tegenstrijdigheden, vaagheden en ongeloofwaardigheden.

Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de nota van UNHCR geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoekende partijen er niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Waar verzoeker over de lastens hem weerhouden tegenstrijdigheid stelt dat dit slechts gaat over één datum wat volgens verzoeker dan ook "*minimaal is om een asielrelaas, dat wel coherent en chronologisch is, te laten ondermijnen*" en benadrukt dat het een vergissing of verspreking is, merkt de Raad op dat deze tegenstrijdigheid een wezenlijk element van het vluchtrelaas betreft -de plaats waar hij van augustus tot december 2010 was ondergedoken- en aldus niet geminimaliseerd kan worden.

Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat er rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn.

Wat betreft het ruime tijdsverloop tussen de laatste arrestatie van verzoeker en zijn vlucht, laat verzoeker gelden dat hij ondergedoken leefde, maar dat "*men nog steeds actief op zoek gaat naar hem*,

bijvoorbeeld door bij de ouders van verzoeker aan te kloppen" en zijn problemen aldus nog niet voorbij zijn.

Verzoeker verklaarde echter tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal dat hij na zijn opsluiting in juni 2010, geen problemen meer kende in Rusland en dat hij niet van plan was om te vertrekken (zie gehoorverslag van 13 mei 2011, p. 21). Voormelde uitleg in het verzoekschrift is dus niet meer dan een loutere post-factum verklaring die bovendien in strijd is met wat hij tijdens zijn gehoor op 13 mei 2011 verklaarde.

Dat de familie van verzoeker hem vroeg te vertrekken en hij daarom pas in december vluchtte, doet geen afbreuk aan het feit dat hijzelf zijn vlucht zo lang uitstelde, wat zich keert tegen de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging in zijn land van herkomst.

Waar verzoeker aanvoert dat het feit dat hij zijn origineel paspoort niet kan voorleggen geen reden is om aan zijn reisroute te twijfelen en dat dit trouwens niet raakt aan de kern van zijn asielrelaas, wijst de Raad er op dat het bewijs van identiteit wel degelijk een essentieel element is in de asielprocedure. De asielzoeker moet in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorleggen en wanneer hij daaromtrent in gebreke blijft een aannemelijke verklaring geven.

Het neerleggen van identiteitsdocumenten is trouwens niet enkel van belang voor de beoordeling van de identiteit van verzoekers, maar ook voor de beoordeling van de waarachtigheid van de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten en de beoordeling van de reële mogelijkheid tot vestiging elders in de Russische Federatie.

Verzoekers verklaring dat er elke dag *"tientallen illegale migranten de grenzen van Oost-Europa oversteken"* en dat dit aantoonde dat de redenering van de commissaris-generaal onjuist is, is gewoon een blote bewering die de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert -en die is terug te vinden in het administratief dossier- niet weerlegt.

Verzoekers verwijzing naar enkele paragrafen van de nota van UNHCR en diens beweringen dat hij *"voldoende bewijzen heeft neergelegd van het feit dat hij in Tsjetsjenië mishandelingen heeft ondergaan"*, dat hij jarenlang ondergedoken leefde, dat hij behoort tot een familie waarvan enkele leden strijders zijn en dat zijn profiel zeer risicovol is, zet geen zoden aan de dijk.

De Raad wijst er op dat de nota van het UNHCR geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Bovendien beperkt verzoeker zich verder tot het herhalen van zijn asielrelaas en het louter aanhalen van een vrees voor vervolging. De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen -ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift zijn gebrekkige kennis en de vaagheden in zijn relaas, niet verklaart.

Zo wist verzoeker niet door wie hij werd ondervraagd tijdens zijn opsluiting in juni 2010, niet door wie hij in maart 2010 werd gearresteerd of tot welke instantie de mensen behoorden die hem in november 2009 arresteerden, niet waar hij bij uw arrestatie in november 2009 naartoe werd gebracht, tot welke instantie de Russen en Tsjetsjenen behoorden die zijn ouders na zijn vertrek thuis een vijftiental keer bezochten, noch hoe de wijkagent noemde die zijn ouders opzocht, noch door wie hij precies werd gearresteerd voor zijn ziekenhuisbezoek in 2004, noch kon hij een naam opnoemen van personen die hem ooit hebben gearresteerd.

Verzoeker bleef inderdaad vaag over verschillende belangrijke aspecten van zijn asielrelaas, wat zich keert tegen zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker weerlegt evenmin de motivering in de bestreden beslissing aangaande zijn ongeloofwaardige reisweg.

De Raad stelt dan ook samen met de commissaris-generaal vast dat aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precarie onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat verzoeker had bij het welslagen van zijn vlucht, het niet aannemelijk is dat verzoeker zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

Verzoeker beweerde tevens dat hij tijdens de verdere reis niet in het bezit was van geldige reis- en identiteitsdocumenten en dat hij onderweg tussen Rusland en België nooit persoonlijk gecontroleerd is geworden.

Deze verklaring is niet aannemelijk. Uit informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de Poolse EU-grens zeer strikte controles worden uitgevoerd, waarbij verborgen ruimtes of verstopte personen in een vrachtwagen vrijwel zeker gedetecteerd worden. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone verstopt in een vrachtwagen te betreden, zonder opgemerkt te worden door de grenscontrole.

De commissaris-generaal hecht terecht dan ook geen geloof aan verzoekers verklaring dat hij verstopt achter een valse wand, ongehinderd de EU kon inreizen.

Ook dit element keert zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

2.5. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat). De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 13 mei 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in bijzijn van zijn advocaat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE